

КРАЉ БОЛА

Мајушну црну мрљу видех на сунцу данас,
 Једну те исту ствар, још од јучерашњег дана;
 На врху високог дрвета црн шешир заплео се у гране,
 На стубу – дроњак од заставе, а ветар неће да стане.

*Сѣјао сам већ овде, усред велике кише
 Док се у мојој љави цео свећ окреће, њише;
 О кад би окончала ѿу владавину, да се не ѿонови више,
 Али ја јесам краљ бола, ѿо ми на челу ѿише.*

Фосил је остао заробљен у зиду високе хриди,
 То моја душа је тамо
 Лосос, мртав и смрзнут, кроз водопад се још види.
 То моја душа је тамо
 На обали, након осеке, плави кит насукан лежи,
 То моја душа је тамо
 Лептир је остао заробљен у пауковој мрежи.
 То моја душа је тамо.

*Сѣјао сам већ овде, усред велике кише
 Док се у мојој љави цео свећ окреће, њише;
 О кад би окончала ѿу владавину, да се не ѿонови више,
 Али ја јесам краљ бола, ѿо ми на челу ѿише.*

Ископаних очију, краљ на свом престолу седи,
 Слепац би сенку сумње да назре, ал' шта му вреди.
 На кревету од злата богаташ спава и хрче,
 Један костур се гуши корицом хлеба од јуче.

Црвену лисицу растргао је чопор ловачких паса,
 То моја душа је тамо
 Црнокрили галеб је остао сломљених леђа, без гласа.
 То моја душа је тамо
 Мајушну црну мрљу видех на сунцу данас,
 Једну те исту ствар, још од јучерашњег дана;

*Сџајао сам већ овде, усред велике кише
Док се у мојој глави цео свеџ okreће, њише;
О кад би окончала џу владавину, да се не џонови више,
Али ја јесам краљ бола, џо ми на челу џише.*

КРХКИ

Када се месо и челик сједине, крв потече
И скори се на сунцу што боји вече;
Сутрашња киша мрље ће спрати,
Али у нама нешто остаће да нас прати.

Можда је смисао овог завршног чина
Да буде заувек животна поука свима
О насиљу које не доноси ништа
И ништа не може да донесе;
За оне, рођене под гневном звездом што жари,
Да не заборавимо како смо крхки, у ствари.

Падај и падај, кишо,
Кô сузе, звездом потечи;
Причај и причај, кишо,
Како смо крхки, реци.

МЕСЕЦ НАД УЛИЦОМ БУРБОН

Месец над улицом Бурбон: видим, пролазе редом
Нека лица вечерас под једном светиљком бледом.
Нема ми другога пута него да пратим тај зов,
Блистава светла, људе, и месец у ноћи тој.
Да будем јак, молим се сваким даном
Јер добро знам – ја идем погрешном страном;
Нећеш ми видети сенку ни чути ми звук корака
Док се над Улицом Бурбон месец помаља из мрака.

Постао сам пре много година ово што јесам сада,
У замци овог живота кô невино јагње страдам;
И не показујем лице никад док подне траје,
Видиш ме само док ходам под месечевим сјајем.
Обод шешира ми скрива око зверскога лика,

Ја имам лице грешника, ал' имам руке свештеника.
Нећеш ми видети сенку ни чути ми звук корака
Док се над улицом Бурбон Месец помаља из мрака.

Улицама Њу Орлеанса свакога дана се шета,
Из угледне је породице – невина, млада и лепа;
Крај њеног прозора, ноћу, застао сам не једном,
Да савладам свој нагон под месечином бледом.
Зар могу да будем овакав кад вишњем Богу се молим?
Морам да волим оно што уништим; уништим оно што волим.
И нећеш ми видети сенку ни чути ми звук корака
Док се над Улицом Бурбон месец помаља из мрака.

*(С енглеској превео **Дамир Малешев**)*